Reformatorische Opvoeding

Blad van het Instituut voor Reformatorisch Onderwijs (IRO)
nr. 9 - 27 mei 2026

DE WONING VAN DE HEMELSE MOEDER

Waar de heks, Kakia, beeld van de wereldgezindheid, baadt in de chemicaliën, in de mobiele telefoons, daar is de wereld naar op zoek. Ze willen naaktheid zien, wat in de wereld staat voor consumptie en roof. Geen school, maar roof. Men wil niet wachten, en men wil veel. Het is een beeld van de ontgrenzing. Men wil niet tegengehouden worden in de lust tot zelfbevrediging. Daarom is de wereldse naaktheid een opportunistische en expansiedriftige aanval op de armen. Men wil de vleselijke openbaring van het vele, snelle en gemakkelijke, waar de sportafgod voor staat. Men wil buiten het geheimenis om, alles voor de verkoop, alles voor de roof.

De sportafgod zegt: “Word zichtbaar zodat de wereld je aanbidt.”

Terwijl de geestelijke weg zegt : “Word klein zodat het ware zichtbaar wordt.”

Dat is het pad van de geestelijke geoefendheid, het harde pad van Areta, waar je je oude natuur verliest. In de worsteling op Pniël moeten we komen tot de badplaats van het geestelijke hiertoe. Haar naaktheid is ontmaskering en openbaring. Het is niet iets goedkoops. Zij die haar zien zullen sterven aan zichzelf. We komen daar voor wassing en wedergeboorte, door toetsing en mindering, niet voor snelle volwassenheid en uiterlijk groots vertoon. We gaan niet tot de mannen die hevig protsen in de vleselijke badplaatsen met hun vlees en hun buit, alles moet groots bij hen, en de waarheid laten ze achter. Ze willen pronken met wat ze geroofd hebben, maar het is allemaal nep. Ze roven van elkaar en van de armen, totdat ze gedrochten zijn. Het is een virus wat maar blijft voortwoekeren in de stad. Ken je het virus ?

De nieuwe bijbel laat de weg zien tot de badplaats van het heilige.

Er zijn regels verbonden aan het zorgdragen.

Strijdt door in Pniël totdat je aan de badplaats van Adamah komt, de badplaats van het paradijs. Daar laat je juist al je afgoden achter, al dat vleselijke gepronk om niets, al dat gewoon indruk maken op ander zonder waarde, zonder inzicht. Het is de hebzucht van de mens. Terwijl de badplaats van Adamah het onderwijs is, en de opvoeding. Daar wordt men weer kind, geen valse protsende volwassene in grootheidswaanzin. In Adamah leer je weer twijfelen en minderen. In Adamah leer je de boetvaardigheid weer. Men komt liever tot valse kronen en tronen dan tot boete. Maar boete is om het pad te tonen, om het eerlijk te verdelen, om niet boven je voegen te gaan, niet te snel te gaan. Eer daarom de boete en de tucht, want zij is je leven. Hier mag je ook al het kuddegedrag afleggen. Hier wordt je besneden. De tong der mens dient besneden te worden, het hart, het verstand, het gevoel. Men wordt vaak voortgedreven door gevoelsgodsdienst.

De Heere baadt in de wildernis. Je kan daar alleen maar komen met tranen, tranen over je vleselijke leven, en tranen over de wereld, over hoe alles is afgedwaald van de bron. Je wordt alleen gewassen door je eigen tranen, door niets anders. Denk nooit dat het er zomaar allemaal is. Aan deze badplaats is de woning van de hemelse moeder. (Ewa 34:23) Hier komt men tot de tentendienst.

Na de woestijntocht en worsteling in Pniël wordt de mens gewassen in de wateren van Adamah, waar mogelijk wedergeboorte kan plaatsvinden, waarin de mens wordt opgenomen tot de hemelse woning van de hemelse moeder aan de badplaats. Hier wordt de mens ook geleid tot de hemelse school voor onderwijs.

Het geheimenis van de hemelse boten is daar.

CALVIJN EN DE SPORTAFGOD

Calvijn stelt in zijn bespreking van Hebreeën 11 dat God het individu maar kleine genade toebedeelt, omdat God het collectief op het oog heeft, omdat de volkomenheid bewaart moest worden. Zo is alles eerlijk verdeeld over het hele lichaam, de gehele kerk. Als je meer neemt dan je is toebedeelt, en je gaat hoger dan je voegen, dan is dat als de kanker die voortwoekert. Daarom moest de genade afgemeten worden. Leer te delen, leer het door je heen te laten stromen, leer los te laten. De sportafgod doet het tegenovergestelde, wil alles voor zichzelf en alle aandacht wil hij op hem gericht hebben, niet op God, niet op de Kennis, en zo is hij als een kankergezwel. Het trekt de aandacht omdat het de aandacht neemt. Het wordt kinderen met de paplepel ingegoten. Daar staat hij te protsen als een Goliath tegen de Heere, tegen het sobere onderwijs. Hij is niet gekomen om te dienen, maar om bewonderd te worden. Oh, hoe velen vallen nog in deze valstrikken.

Calvijn stelde dat de mens maar een heel klein vonkje nodig had om tot de hemelen te gaan. Draag hiervoor alle tegenspoed die nodig is, in volharding, opdat je niet teveel neemt en te zwaar wordt bevonden voor de enge poort. Houdt je bezit smal en sober om op het smalle pad te blijven, wat ook zeer kronkelig is, en op bepaalde punten smaller is dan andere punten. Blijf niet ergens vastzitten door je overmoed en overmatigheid. Blijf snijden.

Calvijn noemt dit evangelie een zonderling getuigenis, als zonderlijke voorbeelden van lijdzaamheid. Het is niet het gewone en gebruikelijke, maar het ongewone en ongebruikelijke, want in de stad gaat het om hoe meer hoe beter, en men gaat tot het uiterste in het opblazen van het ego, allemaal voor de markt, ook omdat bij ontploffing de medische markt wat te doen en te verdienen heeft. Het is een medische voedselketen en pyramide, waarin de medischen de poppenmakers zijn die aan de touwtjes trekken. Het is een systeem van roof.

Men vraagt vandaag terecht : Waar is de weg ?

De oorlogen woeden maar voort.
Waar oude mannen kijfen moeten jonge mensen sterven.
De rest van de wereld leeft door om zichzelf te spoeden naar hun volgende portie zelfbevrediging.
Oude principes van de reformatie is men vergeten.
Zodra er een verloren geraakt leerprincipe wordt besproken gaapt menig mens,
maar zodra er een nieuwe sportheld opstaat is het volk uitzinnig.
Dan haalt men de vlaggetjes erbij, en de toeters.
Waar leidt deze waanzin naartoe ?
Het is ego tegen ego, stelt het boek Anderlech in de nieuwe bijbel. (1:4)
Men doet hier een spelletje wie het grootste ego heeft, de grootste bluf, en het meest durft te doen, het ergste over de grenzen durft te gaan. Het is een verslaving. Men is aan psychische steroïden, tot psychonautische ervaringen die psychopatisch zijn. Waar leidt deze waaghalzerij naartoe, en waar is het goed voor ? Het volk snakt ernaar, naar dit soort sensatie. Ze houden er ook van als de grote helden weer instorten na een tijd en meedogenloos vervangen worden door nieuwe helden. Het lijkt eindeloos en uitzichtloos.

Groter, meer, harder, sneller. De wereld is losgeslagen. De beer is los.
In het boek Anderlech gaat het om de uittocht hieruit.
Voor de vromen spreekt het verhaal van de Exodus nog steeds tot de verbeelding,
als een beeld van hoop, en ook het verhaal van de Reformatie.
Het boek Anderlech in de nieuwe bijbel verdiept dat.
Werktuigen zijn ons gegeven om tot de werkplaatsen van het beloofde land te gaan.
Zo kan het volk weer betekenis en zin vinden.

Het mag duidelijk zijn : ego tegen ego, wie is het grootst, wie heeft het meest, zijn allemaal spelletjes die gespeeld worden op de kermis van werelds bedrog. Wie heeft de meeste volgelingen ? Wie is er het populairst ? Wie durft het krankzinnigste te doen om zijn ziel te verliezen ? Wie heeft zijn ziel het ergst verloren ? Wie is de grootste zombie ? Wie durft het verst te gaan in het verminken van de moeder natuur door zijn protserigheid ? Want dat is wat het is. Ze verdrukken de moeder ziel. Allemaal krankzinnige spelletjes op de kermis van werelds bedrog, het gaan van illusie tot illusie. Het is geen directe, aardse kracht die men tentoonspreidt. Het is hekserij. Men heeft drugs ingekocht voor deze waanbeelden van sterkte en grootheid. Wie is de sterkste, wie heeft de grootste bluf, wie durft het meest, wie is de snelste ? Maar ook : wie is de domste, wie doet de domste dingen, want dat is eigenlijk wat het is. De dommen zoeken een nog dommere leider. Dar laven ze zich aan.

Moeder Laodicea is dronken. Ze waggelt en struikelt, en fokt haar nephilim mannen. Ze blijft maar raketten afvuren op de vromen in de wildernis. Daarom moeten de vromen dieper en dieper gaan. Uit de bereikbaarheids-zone van Moeder Laodicea.

Calvijn wees op de kerkvader Hilarius die zag dat de kerk bezet was door wrede tirannen die onder de beul waren als Romeinse keizer. Hilarius stelde dat de bergen en wildernissen, de diepe putten en de gevangenis veiliger waren dan de grote pracht van de tempels, want in de wildernissen en gevangenissen ontvingen de profeten het Woord van God. We moeten daarom de wereld verachten en uit de dodelijke poel van de verderfelijke stad gaan.

In zijn verklaring van 1 Johannes roept Calvijn de vromen op om zorgvuldigheid te beoefenen in de godsdienst. Hij roept op tot standvastigheid in de strijd onder God’s leiding. Hij noemt heiligheid het bewijs dat de vrome uit God is geboren. Het moet bewezen worden, anders is de roeping tevergeefs. Er moet beantwoord worden aan de roeping. De roeping moet groter geacht worden dan de verhinderingen van de wereld. Men moet hierin geen deel hebben aan de wereld. Men moet zuchten onder de last der wereld, de wereld mishagen, en niet ophouden God te vrezen.

We moeten stellen dat macht over de wereld, over het aardse, over het vlees, verdiend moet worden, want anders is het bedrog, als mensen zomaar macht in de schoot wordt geworpen. Ware macht is zorg. We zien in de verklaring van 1 Johannes dat Calvijn weer naar de Institutie grijpt en de vrije wil aanvalt. Hij stelt dat er geen samenwerking is tussen genade en eigen kracht om van de zonde verlost te worden. Deels heeft hij hierin gelijk dat we niet door het vlees de zonde kunnen overwinnen. Hij valt de vrije wil aan in de zin dat de mens niets uit zichzelf kan verdienen. Wel laat hij op andere plaatsen zien dat de mens het door genade, door van boven, kan verdienen, maar daar is Calvijn altijd heel voorzichtig mee. Op andere plaatsen noemt hij genade een ander loon. Daarom is zijn theologie interconcentrisch. De mens is altijd bezoedeld, ook als hij het goede doet, en daarom moet in de leer van Calvijn alles vanuit God worden beredeneerd. Hij bespreekt wel diepere lagen van de mens en van God, die soms ook met elkaar in strijd zijn.

God is de toetssteen, niet de mens. Daar wil Calvijn op wijzen. De mens beslist niet wat goed en kwaad is. Calvijn stelt dat de vrome niet barmhartiger mag zijn dan God, niet mag twisten met het oordeel van God, maar Calvijn stelt ook dat men niet lichtelijk een vonnis over iemand mag uitstrijken en dat de liefde de vromen moet bewegen om wel te hopen.

In de leer van Calvijn is de genade de geestelijke gaven, en men moet de geestelijke gaven verheffen en niet iets breders begeren.